

№ 11 РІК ВИДАННЯ XV


ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1955

Перець

Мал. В. ГЛІВЕНКА

У промисловості є ще такі керівники, які вважають за краще випускати застарілу техніку, не хочуть утруднювати себе турбітами, звязаними з освоєнням і впровадженням нової, більш передової технології.

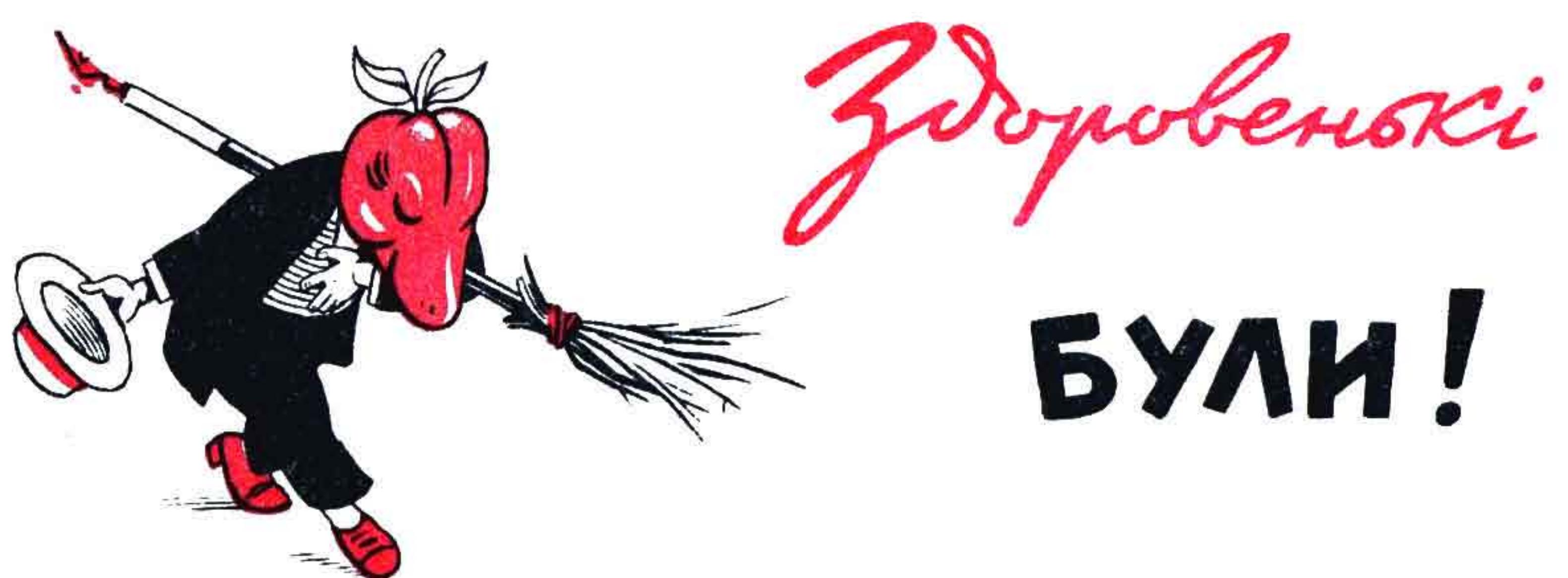


Ти машина, ти желеzna,
Куди милого завезла?!



Мал. БЕ-ША

— Ви хоч би подивились, як ваші сусіди працюють.
— Дивились, та нічого не видно.



Лист голові виконкому Ровенської міськради т. Романенкові Василеві Кириловичу

Привіт, привіт, шановний Василю Кириловичу!

Багата Ровенщина могутніми лісами, садами, густими дібровами й гаями. Коли летиш над землями вашої області й дивишся з літака вниз, здається, що під тобою розкинулось безмежне зелене море.

А от в самому обласному центрі із зеленню не густо. Та й якась вона у вас наче недоглянута, некохана, якась вона начеб і не така буйна, не така розкішна, як за окоцями міста. При всій моїй любові до Рівного — я не назув його містом-садом, хоч таким дуже хотілося б його бачити, хоч таким йому і належить бути.

Не знаю, шановний Василю Кириловичу, як вам, а мені здається, що в Рівному взагалі не шанують нашого зеленого друга, а часом по-водяться з ним просто по-варварському.

Ви чули, що зробив напрівесні цього року директор міської електростанції Кір Семенович Хохлов? Не чули? Дивно! Та про цей дикий випадок все місто гуде.

Ви, мабуть, зайгджали на територію електростанції і, мабуть, бачили, який там хороший сад ріс. Глянеш було на нього в час весняного цвітіння — і очей не сила відірвати од такої краси. А як рясно плодоносив цей молодий кучерявий сад!

Берегти б його та доглядати, й ще не одно десятиріччя милував би він людські серця своїм зеленим шумом, ще не одно десятиріччя прикрашав би він не так уже й багате на зелені насадження місто Рівне.

Був сад — і як корова язиком його злизала. Самі пеньки тепер стирчать на території міської електростанції. Сад начисто знищено за злім наказом Кіра Семеновича Хохлова. Послухайте, як це сталося.

Напрівесні цього року працівники міліції попередили директора електростанції, що коли він не подбає про знищення гусені в пристан-

ційному саду, то його, Кіра Семеновича Хохлова, буде оштрафовано на сто карбованців.

Не скажу вже вам, що дужче вплинуло на Хохлова — небажання займатися знищенням садових шкідників, чи страх перед неминучим штрафом, але далі все пішло точнісінько так, як у тій жартівливій пісні:

Оженився навісний
Та взяв біснувату,
Та не мали, що робити,
Підпалили хату.

Викликав Хохлов громадяніна Окула і каже йому:

— Слухай, тут мені штрафом загрожують і таке інше. Візьми й поспилюй к бісовій матері всі дерева, щоб не морочили мені голови.

Окул, не довго думаючи, закачав рукави, пилку в руки і пішов, і пішов...

Вийшов Хохлов з контори, глянув на знищенні яблуні та груші, зітхнув полегшено й пішов додому знищувати гнізда гусені у власному фруктовому саду.

Жителі Рівного, яких до глибини душі обурила й потрясла ця дика розправа із зеленими насадженнями в Іхньому місті, одностайно сходяться на думці, що в психічному апараті Хохлова відійшла якась контрграйка, бо таке, мовляв, лиходійство могла скоти тільки людина, в якої не всі дома — половина поїхала. Думка ця, звичайно, не позбавлена сенсу й ґрунтуються на серйозній підставі, але, попри все, я не скільки поділяти її.

Я добре знаю Кіра Семеновича. Запевняю вас, це чоловік не з тих, що в бороді гречка цвіте, а в голові і на зяб не орано. О, Кір Семенович чоловік головастий, освічений. Він навіть слухає радіо й читає художню літературу, він зразково веде своє господарство. Ви подивітесь на його власний сад. Замилуетесь! Тут кожне деревце як лялечка — побілене, обкопане, доглянуте, обласкане. Ого-го, якби в місті скрізь так доглядали за деревами, воно б тонуло в зелені.

Так що ви не вірте, Василю Кириловичу, тим розмовам городян. Не вірте, якщо навіть на засіданні виконкому, де розглядається питання про знищений сад, сам Кір Семенович прикинеться божим дурником і клястиметься, що наказав винищити громадські фруктові дерева після того, як його торонув хтось мішком із-за рогу, — не вірте!

Не вірте, кажу я вам, і воздайте Хохлову кріпко, воздайте по заслугах, повною мірою, від усього серця.

Остається з твердою вірою, що так воно й буде. Хай зелені Рівне! Бувайте!

Від вашого ПЕРЦЯ.

ЕНЕРГЕТИЧНИЙ БЮРОКРАТИЗМ

Недалеко від Києва, на Бучанському цегельному заводі № 4, сталася аварія — вибув з ладу силовий трансформатор. Обезсилів завод. Залишилися без електроенергії два будинки відпочинку та селище.

Керівники заводу і робітники не розгубилися, засукали рукави та й поставили новий трансформатор. Витратили вони на цю операцію 10 годин.

Запам'ятаемо — 10 годин!

Після цього залишалася їм дрібниця: оформити введення в експлуатацію нового трансформатора, тобто одержати у відповідних інстанціях відповідного папірця.

Головний інженер заводу взяв потрібні документи і прибув до Києва. Прибув у піднесеному настрої, — аякже, так швидко вдалося ліквідувати аварію!

Але в першому ж кабінеті «Енергозбуту», куди він прибув, його байдорий настрій почав меркнути. Інженер розповідав дуже просто: «Сталася аварія, ми її ліквідували, дайте розпорядження, щоб підключили новий трансформатор». Та його ніхто тут не розумів, немов він говорив мовою давно вимерлого племені.

До останньої краплі витратив інженер свою енергію, але нічого не виполював у бюрократичних хащах цієї енергетичної установи.

Мусив він кликати на підмогу директора цегельного заводу. Почали вони другого дня вдвох штурмувати чинуш, які засіли в енергофортеці у Києві на Подолі.

Та не на тих напали!

Начальник фабрично-заводської інспекції «Енергозбуту» т. Масюк насамперед заявив, що на заводі навмисне зіпсували трансформатор, а тому треба негайно стягти штраф. Небагато і немало, а п'ять тисяч карбованців.

Правильно! Щоб знали, як до нього потикатися!

Пішли бідолашні ходаки до головного інженера «Енергозбуту» т. Тарасенка.

Та легше верблюдові пролізти крізь вушко голки, ніж людині проникнути в кабінет цього керівника. Там стоїть на сторожі секретарка, яку не зворушують ні вмовляння, ні найвишуканіші компліменти!

Не знаємо, до яких хитрощів удалися директор з інженером, але до Тарасенка вони все ж таки прорвалися. Та ба! Даремні зусилля. Тарасенко не з тих, що здаються доказам здорового розуму. Він, як та скеля, стоїть непохитно на своєму. Штурмували його відвідувачі, штурмували, але не примусили взятися за перо...

І почався день третій штурму фортеці у Києві на Подолі.

Знову директор і головний інженер цегельного завода ходили по кабінетах «Енергозбуту» і доводили людям, які в тих кабінетах сидять, надзвичайно просту річ. Доводили, переконували, навіть благали написати папірця, без якого трансформатор не міг ожити, не міг дати струму. Та як вони не билися, — не пробили й маленької дірочки у бюрократичній фортеці.

Аж на четвертий день пощастило їм одержати потрібну цидулку.

Значить, перемогли?

Зачекайте. А візи?

Їх треба було покласти на тому папірці аж десять!

До кого тільки не довелося ходити? Фабрично-заводська інспекція, група режиму, відділ договорів, технічний відділ, районне управління «Київенерго», головний інженер... перелічiti — та й то важко!

А поки директор з інженером ходили та візи збирали, на заводі сиділи, склавши руки, робітники, які щогодини могли виготовити 2 тисячі цеглин і 500 штук черепиці.

Нарешті, всі візи було зібрано. Та думаете, що на цьому кінець? Ні! На шляху стала ще одна фортеця — управління електромереж «Київенерго». Саме тут і мали намережити оті магічні слова: «Дозволяється підключити».

В управлінні електромереж теж є головний інженер на прізвище Маркевич. Цей діяч ні в чому не поступається Тарасенкові, а де в чому може й переплюнути свого колегу.

Вислухавши суть справи, т. Маркевич дуже образився на своїх побратимів з «Енергозбуту».

Ще б пак! Видали папірця, а з ним не погодили!

А вже як Маркевич образиться та стане на своєму, то хоч кілька йому на голові теші!

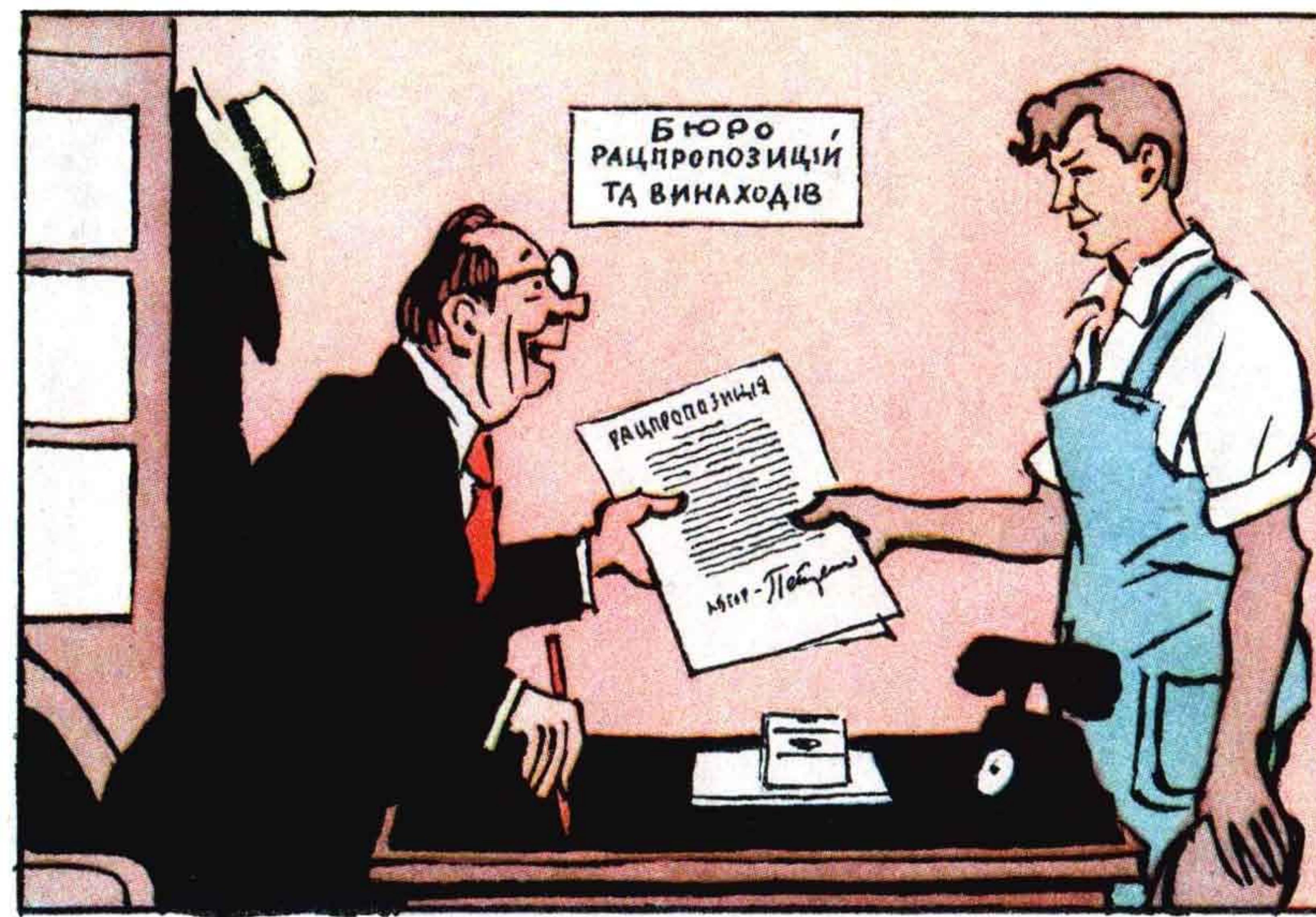
Довелося знову ходити, переконувати, просити, візуувати...

Аж на п'ятий день вщухла битва у Києві на Подолі... Перемогли керівники цегельного заводу. Отой злощасний папірець, вимережаний візами, вони, нарешті, здобули. Але ж дорогою ціною заплатив завод за цю перемогу: він недодав 200 тисяч штук цегли і 50 тисяч штук черепиці, які так потрібні нашим будовам.

Ось ціна бюрократизму! Ось що таке бюрократизм на практиці!

СПРИТНІСТЬ РУК...

Є випадки присвоєння праць винахідників і раціоналізаторів.



Прийняв раціоналізаторську пропозицію...

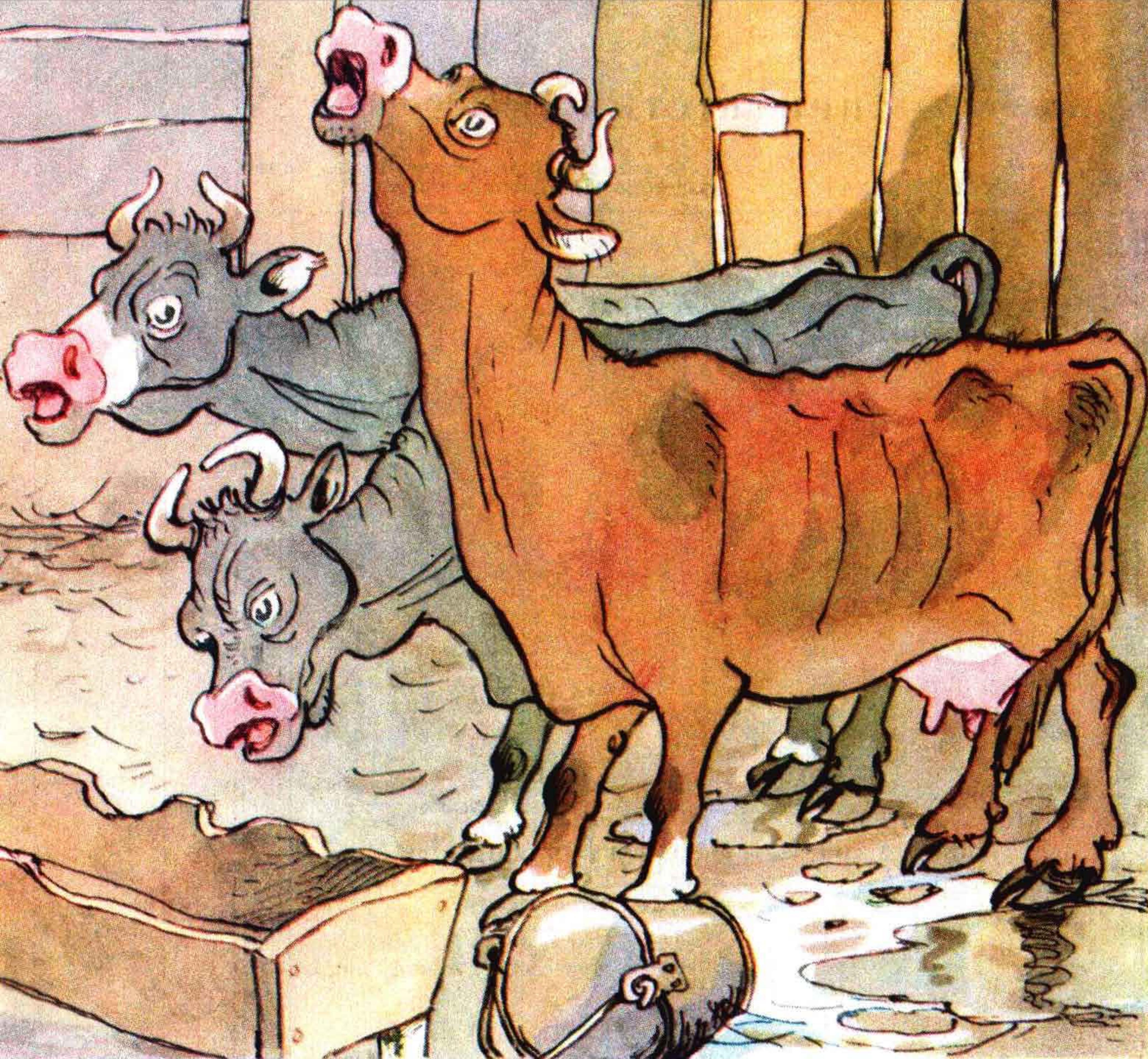


...уважно вивчив...



...і підписав.

Влас ІРПІНСЬКИЙ.



Мал. С. САМУМА



— Чия б корова ревла, аби моя сита була...

Іван НЕХОДА

ЗАЙЧЕНКО — ЗАЗНАЙЧЕНКО

(МАЙЖЕ БАЙКА)



Якогось зайця, прямо з лісу,
Призначили на Гору Лису
(Він заєць, зайчого ж роду).
Начальником всезаячого огороду.
Минає місяць, може, два,
А може, і півріччя, —
Запаморочилася у зайця голова
Від власного величчя.
— Жити під кущем?
Кущ — для зайців звичайних,
А я ж не прости заєць,
Я — начальник!
Велів на дереві поставити особняк
І ліфт до нього...
Он, брат, як!
Вже й пішки не ходив — одвікли ніжки білі,
Став їздити в автомобілі!
Задрав наш заєць ніс,
Забув про ліс,
Забув про тих, з ким жив і ріс.
Начальник він! У всіх же на виду!..
А за дружину взяв лисичку молоду.
Напроцуд модно одяглась лисичка:
Манто із курячих крилець, якраз до личка!
Круг шій в неї — курячі хвости...
Потвора, господи прости!

Багато літ пройшло.
Просила зайця мати:
— Стара я, скоро вже вмирати...
Провідав би, приїхав би з дружиною... —
Що ж заєць наш?
— Роботи не покину я...
Часу немає, — пирскав він сердито.
Відпустку ж хоч і мав щоліта, —
На море їздив, в Сочі, на Курлянник,
Бо ж він не прости заєць,
Він — начальник!

Хворіла мати.
У машину вліз, —
З дружиною приїхав заєць в ліс.
Приїхав він у ліс та — диво з див —
Забув дорогу заєць.
Заблудив!

Кущі. Дерева. Треба йти по просіці...
Спинився заєць:
— Хм... Трава. Роса...
А що як ноги у траві заросяться? —
І губа сердито в зайця одвіса.
Дружина жде в машині і шофер...
Іде кущами заєць, ніс задер,
Шукає хатку заячу на деревах...
— Не там шукаеш! — дятла сміх забрав. —
Зайці, — забув хіба, — живуть не на дубах,
А під кущем, між трав!
— Між трав? — забув він, бач, деталь таку,
Бо ж сам тепер на дереві живе,
В особняку!..

Насилу заєць відшукав тим днем
Свою рідну в завалі під кущем.

Шумлять навколо дуби, шепочуть казку стиха...
Заклопоталася з радості стара зайчиха:
Капусту ставить,
Моркву ставить їм...
А заєць закопил губу:
— Капусту й моркву?
Я не їм!
Як ви їсте цю страву грубу?! —
Скривилася й лисичка молода,
Зарозуміло процидила:
— М-да...
Невже ти теж був зайцем, як вони,
Капусту й моркву їв...
Жив під кущем...
По телефону зразу ж подзвони —
Хай подадуть нам фазани!
І качку із борщем!
І з півня крем!
Хай подадуть нам кави повний чайник!
Ти ж не якийсь там заєць,
Ти ж — начальник!!!



Цю байку я писав для зайця.
Дивися, брат, не зазнавайся!
Хоч ти й начальник огороду,
А не цурайся свого роду!



1

1949 року влітку їхали ми машиною з Черкас на Чигирин. Там тепер непоганий грейдер; тоді грейдер там був, сказати, не дуже, а діло воно було після доброго дощу, вже смеркло, водій нашої машини тим шляхом їхав перший раз у житті. Доїхали ми до села Худоліївки, і раптом — гуррр-гух! — полетіли посеред грейдера в провалля. Наш «Москвич» в тому проваллі і вуха поховав.

— От чортова лисиця! Перебігла, триклятуща, дорогу! Я так і знат, що біда буде! — це так сусіда мотивував нашу аварію.

А я тоді аж вилаяєся:

— Перебігаєш, сучка дочко, дорогу, хоч би ж тичку поставила біля провалля.

— А що вона, лисиця, — начальник Чигиринського райавтошосдору, чи що?! Вона — лисиця, її справа дорогу перебігати!

Пам'ятаю, дуже ми недобрым словом згадували тоді черкаських шляховиків за стан дороги на дільниці шляху Черкаси — Чигирин в межах міста Черкас, біля цегельні та консервного заводу.

Які там булишибі! Класичні! Там така була гуцикалка, що після неї печінка в подорожніх переміщалася на місце серця, серце зсувалося до пупа, а пупа вони ловили на попереці...

Іхали ми з Черкас на Чигирин 1954 року. Грейдер, особливо в Чигиринському районі, — зразковий. А в Черкасах — та самісінька гуцикалка!

Пишуть нам і цього, 1955-го року:

— Та доки ж ми гуцикатимемося в Черкасах проти консервного заводу? Рятуйте!

Рятуйтесь самі! Черкаси — тепер



область! У вас тепер є обласне управління автошосдору, є там начальник т. Рискін, не кажучи вже про вашого голову міськради т. Ярового та заміськкомунгоспом т. Цилюренка!

І лопати ж, мабуть, у Черкасах е!

І цегельня навпроти— щебню можна дістати!

Нам із Києва все-таки далеченько бігти в Черкаси шлях вам засипати...

2

У місті Сумах є Кононенківська вулиця — вона з'єднує сумський вокзал з центром міста. 25 березня 1955 року на тій, на Кононенківській, вулиці застряла вантажна автомашина. Глибоко застряла. Сірпалася, сірпалася — не втне, як кажуть, Аврам Ісаака.

Ми не знаємо, чи й досі ще та автомашина стоїть там, чи вже висмикнулася, а таке там буває часто й густо, особливо весною чи осені, чи після доброго дощу...

На Кононенківській вулиці розміщаються середня школа № 18, машинобудівельний технікум, ремісниче училище... Школярі у нас — народ хвацький, хоч і з трудом, а з тої грязюки висмикуються.

Коли вони приходять додому, батьки, обчищаючи та обмиваючи дітей своїх, говорять:

— А на якій міській партконференції голова Сумської міськради т. Кузовенков ще раз пообіцяв замостити Кононенківську вулицю? На VIII партконференції він уже раз пообіцяв...

Почекаємо, може, справді ще пообіцяє...



Висмикнувшись у Сумах із Кононенківської вулиці, давайте, за одним рилем, заїдемо у Велику Писарівку, районний центр Сумської області.

Тепер туди потикатися можна, бо вже підсохло, а не дай бог туди попадати навесні чи осені. Труба з димом!

Бачите, у Великій Писарівці зробили хороше діло: збудували на Ворсклі міжколгоспну гідроелектростанцію.

Збудувати — збудували, та не зовсім до кінця добудували: забули про шляхи, про містки і т. д.

Навесні чи осені вода розливається; спробуйте тоді із Великої Писарівки проїхати в колгоспи ім. Свердлова, ім. Мічуріна, ім. Сталіна, в «Перемогу»...

Купаються люди, купаються машини...

Сидять у дома школярі, бо їм нікя не пробиться в середню школу у Великій Писарівці.

Запитайте ви великописарівських керівників, колишніх і теперішніх, тт. Українця, Калевича, Овчаренка, Крикуна, — що робити, як їздити?

— Літати! — скажуть вони.

— Чим?

— Вертольотом!

— А кобилою?

— Коли кобила з крилами, — можна! — скажуть вони. Вони у нас дотепні, хоч і не зовсім хазяйновиті.



3

Начальник Кіровоградського обласного управління автошосдору т. Кривенко акт прийняв і вважає, очевидно, що міст давно вже обкатано й об'їжджено.

— Доведеться плавати — через воду! — кажуть колгоспники артілі ім. Леніна, — бо інакше не потрапити ні в районний центр, ні на залізничну станцію Куцівку.

А ви спробуйте, товариши, підклести того акта, що його прийняв т. Кривенко, може, по тому акту автомашини пройдуть. Бо акт, видимо, кріпкий, липовий.

5

Ворошиловградщина. Нижньодуванський район. Начальник райавтошосдору А. П. Дуля.

— Можна по району весною проїхати? — запитали ми у т. Дуля.

— Проїхати? — перепитав т. Дуля.

— Еге ж, проїхати!

— А чого вам їхати, коли можна пройти! Весною у нас так хорошо! Та й швидше! Нема місточка — перестрибнете!



— Он як у вас! А конкретно, Антоне Порфировичу, як, приміром, весною проїхати з районного центра до райлікарні або вбік колгоспів ім. Кагановича, ім. 17-го партзізанського?

— Та воно, знаєте...

— Знаємо, знаємо, що то за «воно»...

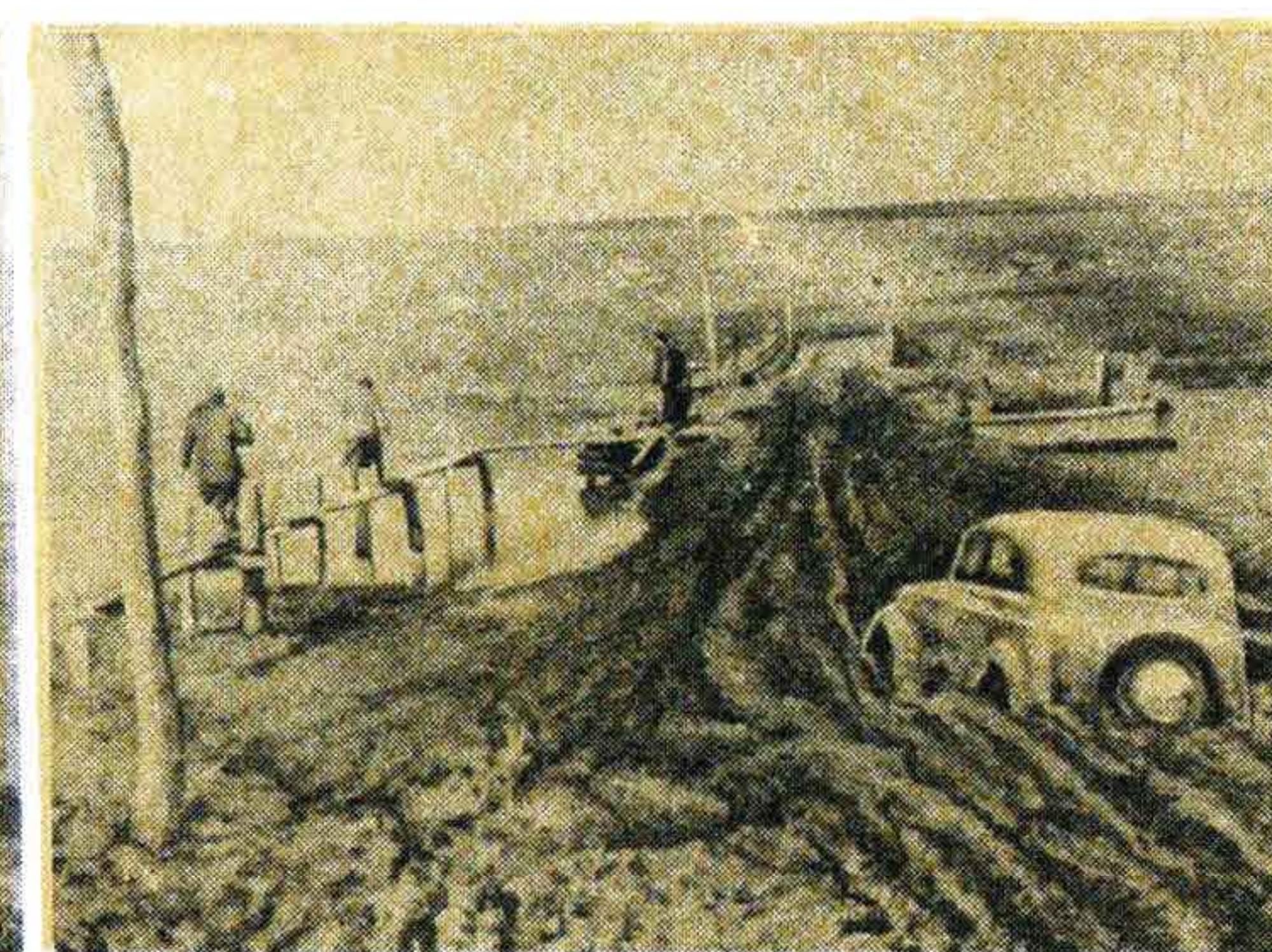
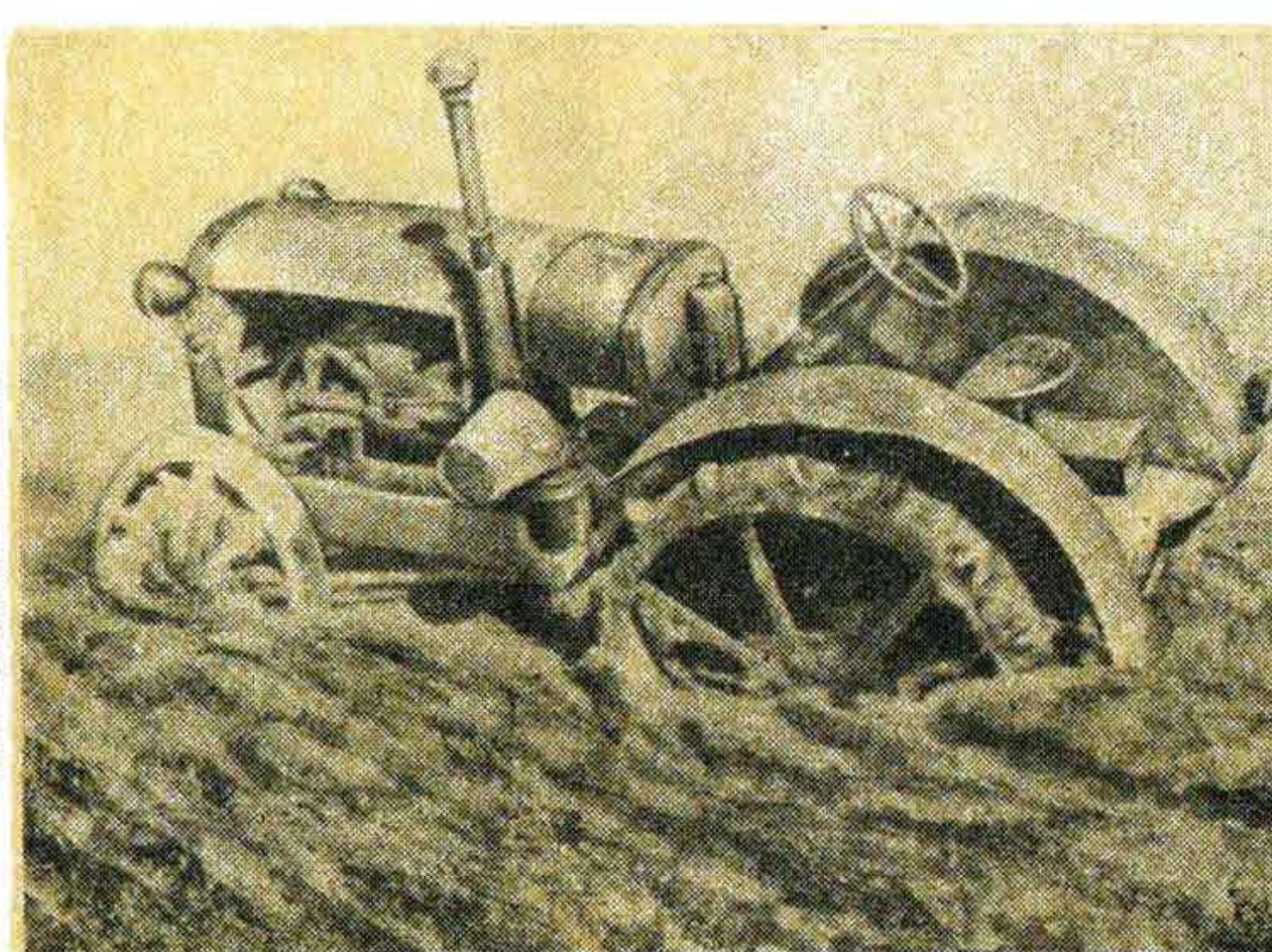
Таке саме «воно» з шляхами, як у вас, і в Лозно-Олександрівському районі... Там теж, замість місточків, «кладки»...

— Балансуй... — А не вмішав балансувати, — купайся!

Одне слово, дорогі товаришочки, хоч круть-верть, хоч верть-круть, а

«Нам дороги эти позабыть нельзя...»

З ФОТОАЛЬБОМА ПЕРЦЯ



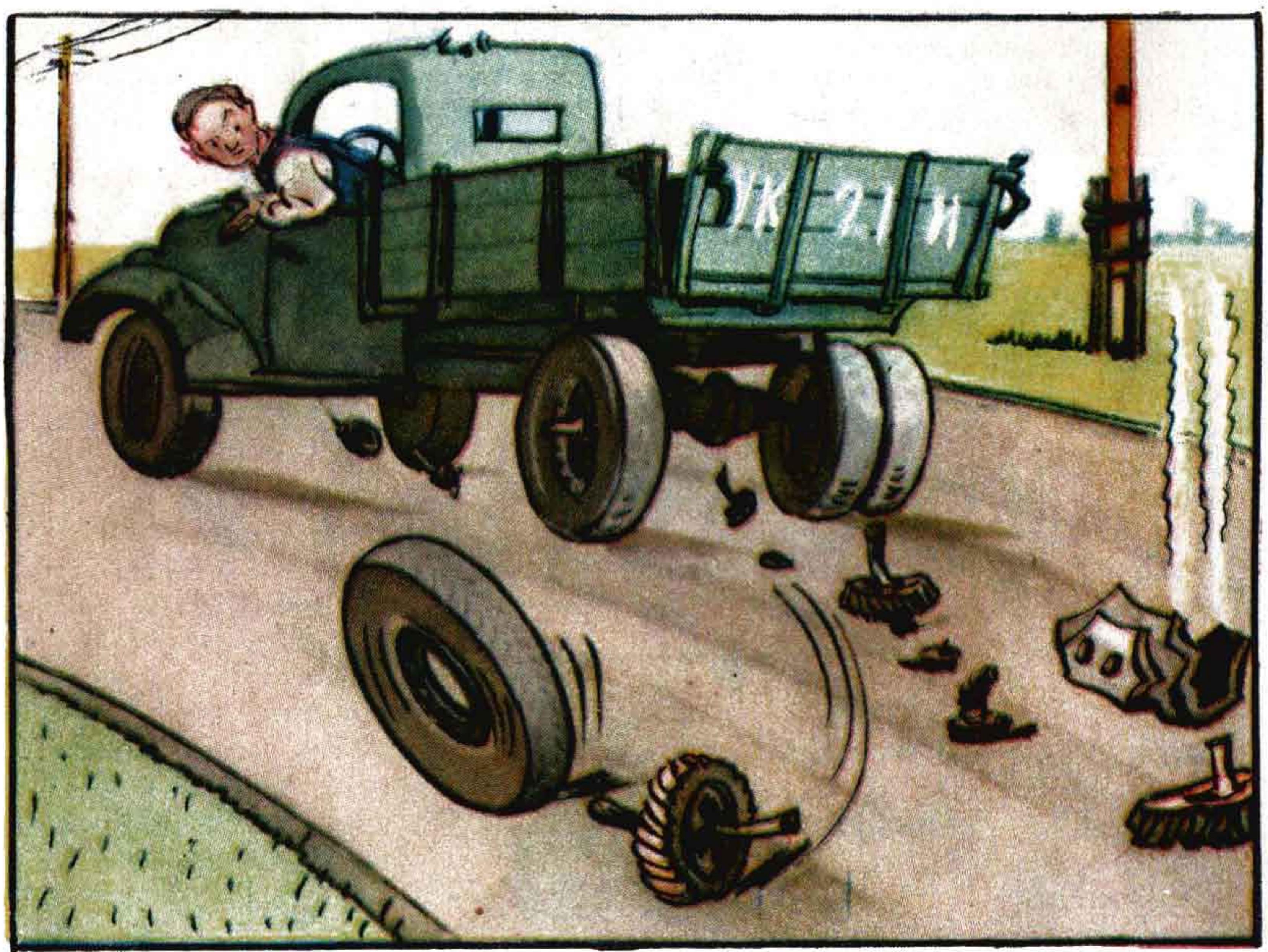
Начальникові Ворошиловградського обласного управління автошосдору т. Литвиненкові Якову Йосиповичу на спогад про мости і дороги в Лозно-Олександрівському та Нижньодуванському районах.

ПІСЛЯ КАПІТАЛЬНОГО РЕМОНТУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА



Вид з машини на шлях.



Вид з шляху на машину.

НАСОС

(БАЙКА)

В якомусь гаражі Насос служив.
Лиш однію пристрастю він жив —
Побачить колесо:

— Ану!

Давай качну!..

— Та ні, Насосе,
Накачане я, досить...

— Давай, давай!..

Насос аж галасує.
Я цим живу! Для того я й існую,
Щоб колесо усяке зустрічати

І все качать, качать, качать...

...Він докачався.

Перелопались всі шини,
І стали в гаражі автомашини.

Качай, —
Ta міру знай.

Микола ПОЛОТАЙ.
Переклад з російської.

м. Сімферополь.

Професор Іван Федорович Суслік ніків не міг за-
снити. Наче якась мара-
погнала сон з його вій. У
кімнаті було по-літньому
душно, але не це було при-
чиною безсоння. Не виход-
ив з голови клятий При-
тульський. У темряві Іван
Федорович не бачив нічно-
го столика, але знов, що на ньому лежить товстий
рукопис наукової дисертації
Притульського на тему:
«Розділовий знак «двохрап-
ка» його вплив на розвит-
ок світової літератури».

— Чорті б його взяли з його розділовим знаком! —
бурсак стурбованій Суслік. — На смітник би таку
дисертацію!..

Та рукопис лежав на столику, на смітник його
не викинеш, а зовсім навпаки: саме йому, Івану Федоровичу,
випало писати рецензію на це псевдонако-
ве марення. Відмовитися? Незручно. Притульський сам наполягав, що він був опонентом, і відмовля-
тись тепер пізно.

— Гаразд, — думав професор, вчетверте перевер-
таючись з лівого боку на правий, — гаразд, я напи-
шу. Таку рецензію напишу, що більше йому не кор-
титиме!

Раптом десь, в одній з мільярдів клітин головного
мозку, зародилася інша думка.

— Не поспішай, — шептала вона. — Ти ж знаєш —
хто такий Притульський?

— А хто такий, власне, Притульський? — заперечу-
вав Іван Федорович несподіваному опонентові, що
виник його власним мозку. — Бездара, невіглас,
ніщо! «Поставивши двохрапку на тому місці, де й

слід бути», — загдувався один з глибокодумних вис-
новків дисертації, — великі класики минулого досягли

висот естетичного ефекту! Тыху! Це ж треба загуби-
ти сякій сором!

— Знову ж повторюю, — шептав на вухо таємни-
чий голос іншого, розважливого Івана Федоровича
Сусліка, явно ставлячи після «повторюю» двохрапку, —
не поспішай! Притульський бездар, це так. Але...

— Знаю, знаю, — здигнувшись, відказав Іван Федорович, і наче хто шматком льоду повів по його
спині.

Не думайте, що Притульський мав якісь особливі
заслуги або був родичем знатних людей. Це б йому
значно менше допомогло, ніж ті, загальнівідомі
якості його характеру, які навівали жах на його
колег.

Притульський був бездарою, але бездарою активи-
ним. Писав він дні і ночі, списував гори папері і ві-
рив, що кожен написаний ним рядок — геніальний.
Найріше, що він був не один. Довкола нього кру-
тився цілий рій бездарних поетів, невмілих художни-
ків, невдах-композиторів, пристаркуватих балерин,
п'янин-акторів і, нарешті, таких же сумінніх уче-
них, як він сам. Про кожного з них він захоплено

писав до газет і журналів, для радіо і лекційних
бюро, прізвище кожного з них згадувалось і в його
дисертації поряд з іменами Шекспіра, Мольєра, Пуш-
кіна й Шевченка, Репіна й Чайковського. Зате вони
були його вірною креатуорою. Не треба думати, що їх

було багато: півтора-два десятки. Але вони теж були

активними, надміру активними. Вони готові були

з'їсти живцем, утопити в ложці води кожного, кому

спадало на думку критикувати псевдонакові праці

Притульського. Довкілка критика Притульський і

його креатура створювали нестерпну атмосферу пря-
мого і прихованого цікавлення. Багаторота та багато-

рука фабрика шантажу і наклепів діяла на повну

потужності. Раптом, в один день всі редакції та ке-
рівні установи одержували заяви, статті, фейлетони,

анонімні листи, в яких критики притисувались

усі смартні гріхи й пороки, які тільки можуть бути

на світі.

Ось чому не спалося Івану Федоровичу Сусліку.

Як усі боязкі й нерішучі люди, він вирішив скінчи-
ти справу одним ударом. Встав, не дожидаючи ранку,

і сів писати рецензію.

Починалась вона так:

«Досить прочитати назву дисертації Притульського, щоб зрозуміти всю absurdність обраної ним теми. Ну, який, скажіть, будь ласка, вплив могла мати двохрапка на розвиток світової літератури? Ясно, що на таку тему жоден учений в світі не зміг би написати нічого, абсолютно нічого. А Притульський написав. Цілих 800 сторінок написав! Це свід-
чить про неабияку оригінальність автора дисертації.

Про висновок не важко згадати: професор Су-

Любомир ДМИТЕРКО



лик усім своїм авторитетом стверджував: Притульському слід присудити науковий ступінь кандидата філологічних наук.

* * *

Захист дисертації відбувся восени, коли покукле листя щелестіло під ногами, а низькі волохаті хмари заволокли далекі задніпрянські обрії. Мінорний настрій оволодив професором за три дні до засідання вченої ради. А в день, коли мало відбутися засідання, дружина Івана Федоровича — Ганна Петрівна, помітівши, що з чоловіком негаразд, нервово спітала:

— Що, мабуть, з Притульським поварився, і він тобі мстить? Скільки разів казала...

Іван Федорович заспокоїливо замахав руками:

— Не сварився. В тому-то й річ. І не хочу сваритися, нізаць в світі не хочу!

— Ще б пак, — багатозначно резюмувала Ганна Петрівна, яка була в курсі справ наукової інституції, де працював її чоловік.

— Може, викликати лікаря і взяти бюлетень? — мов близькавка майнуло в голові Сусліка. Та погляд його мимоволі спинився на дзеркалі, в якому він побачив червоне гладкое обличчя людини, якій поки що не загрожували жодні недуги.

— Треба йти, — не то подумав, не то сказав уголос Іван Федорович, смикнув за ручку товстий і важкий портфель і подався до дверей.

— На обід будеш? — спитала Ганна Петрівна.

— Не буду, — пурну відповів сьогоднішній офіційний опонент. — Пообідо на банкеті.

— А-а-а... — Ганна Петрівна згадала, який сьогодні день, і нішком, щоб чоловік не помітів, перехрестила його широку спину.

* * *

Зал був переповнений по вінця. Голова вченої ради, за встановленим порядком, оголосив анкети дані дисертанта і надав слово героеvi події. Притульський — високий, блідий чоловік, з палаючими очима і чітко визначену лисиною, — розмашсто вішов на трибуну і розпочав виступ упевненим голосом людини, яка повинна повідати світові незвичайні речі.

— Досі! — вигукнув дисерант і допитливо оглянув зал. Зал принішк. — Досі наша наука без кінця перевороту старі теми, переливаючи, по суті, з пустого в порожнє. Інакші роблю я! Шлях вченого — це шлях новатора, що бере нові, несподівані теми, які окремим людям можуть здаватися зайвими чи навіть абсурдними. Але так можуть думати тільки... — тут промовець зробив коротку, але багатозначну наузу, — тільки мішани та обівателі!



«Все, як я передбачав, — думав Іван Федорович і увесь час то розстібав, то застібав гудзикі на піджаку. — Що було б мені, коли б я не... не покрив душою... так, так, нічого не зробиш... доводиться... і висловився проти дисертації!..

У цю хвилину сам Іван Федорович, коли він здатний був зібратися з думками, міг би написати науковий трактат про значення трьох крапок у процесі його власного мислення.

Та йому було не до самоаналізу. Він з трепетом слухав Притульського. А той гrimiv, передбачав, застірав, наперед розивав думки опонентів.

Залунали оплески, і Іван Федорович побачив тих, кого й сподівався тут зустріти — рій трутнів, які від справжніх трутнів відрізнялися тільки тим, що вміли жалити.

Надали слово першому опонентові — докторові наук, академіку. Це був видатний учений, який через похилий вік та надміру завантаженість сам рідко читав рукописи, що йому надсилали, а здебільшого користувався послугами своїх асистентів, яким спіло довіряв. Один з їх асистентів, що належав до рою прихильників таланту дисертанта, й склав йому тези сьогоднішнього виступу. Ділус говорив неясно, як за формулою, так і за змістом, але все ж, як можна було його зрозуміти, він висловлювався на користь дисертанта.

Прийшла черга Івана Федоровича. Ступивши кілька кроків, він відчуяв задишку, наче зійшов на сюмій поверх. Схопивши за трибуну й незвично тихим голосом став викладати суть своєї рецензії. Коли дійшов до того місця, де пропонував учений раді присудити Притульському науковий ступінь кандидата, із залу хосно несподівано вигукнув:

— Доктора!

Іван Федорович затамував подих. Невже з нього кепкують? Але вигук підхопили інші. Зчинився галас, верескливий жіночий голос волав:

— Доктора! Доктора-а-а!

Суслік пізнав цей голос. Він належав малозібіній актрисі, яка на шістдесятому році життя досить байдура грала Джокулету й мріяла років через десять зіграти роль Офелії. Нещодавно в журналі «Сцена і життя» Притульський надрукував про неї величезну статтю, де її хист було розіценено вище таланту Ермолової й Заньковецької.

Обгоревення дисертації пройшло мляво. У прикінцевому слові дисерант знову натякав на своїх пріхованих ворогів-обівателів і загрожував, що їм не поздоровиться.

Тимчасом не поздоровилось самому дисерантові. Вченя рада більшістю в один голос відхилила пропозицію професора Сусліка, і Притульський залишився поки що без наукового ступеня.

Збентежений несподіваним результатом таємного голосування, Іван Федорович меланхолійно застібав портфель, з жалем думаючи про те, що банкет не відбудеться, а скуча Ганна Петрівна, скориставшися з нагоди, певне, не готовала обіду. Що ж, доведеться задоволитися вчорашнім борцем...

Тут Іван Федорович побачив нахмуреного Притульського, що намагався надати своєму обличчю грізного вигляду. Іван Федорович мимоволі, зінгівся:

— Бачите,

Виставка ШИРНЕТРЕБА

НА БЛІСКУЧОМУ ФОНІ



Працювати з бліском ще не означає працювати добре.

З бліскучої бляхи Васильківський завод оцинкованого посуду (Київська область) взявся виготовити шість тисяч дійниць.

Уявся — і зробив. І випустив у продаж шість тисяч бліскучих потвориш. Боки у них розціцковані рожевими і сірими плямами, дужки вищерблені, наче їх віспа погризла.

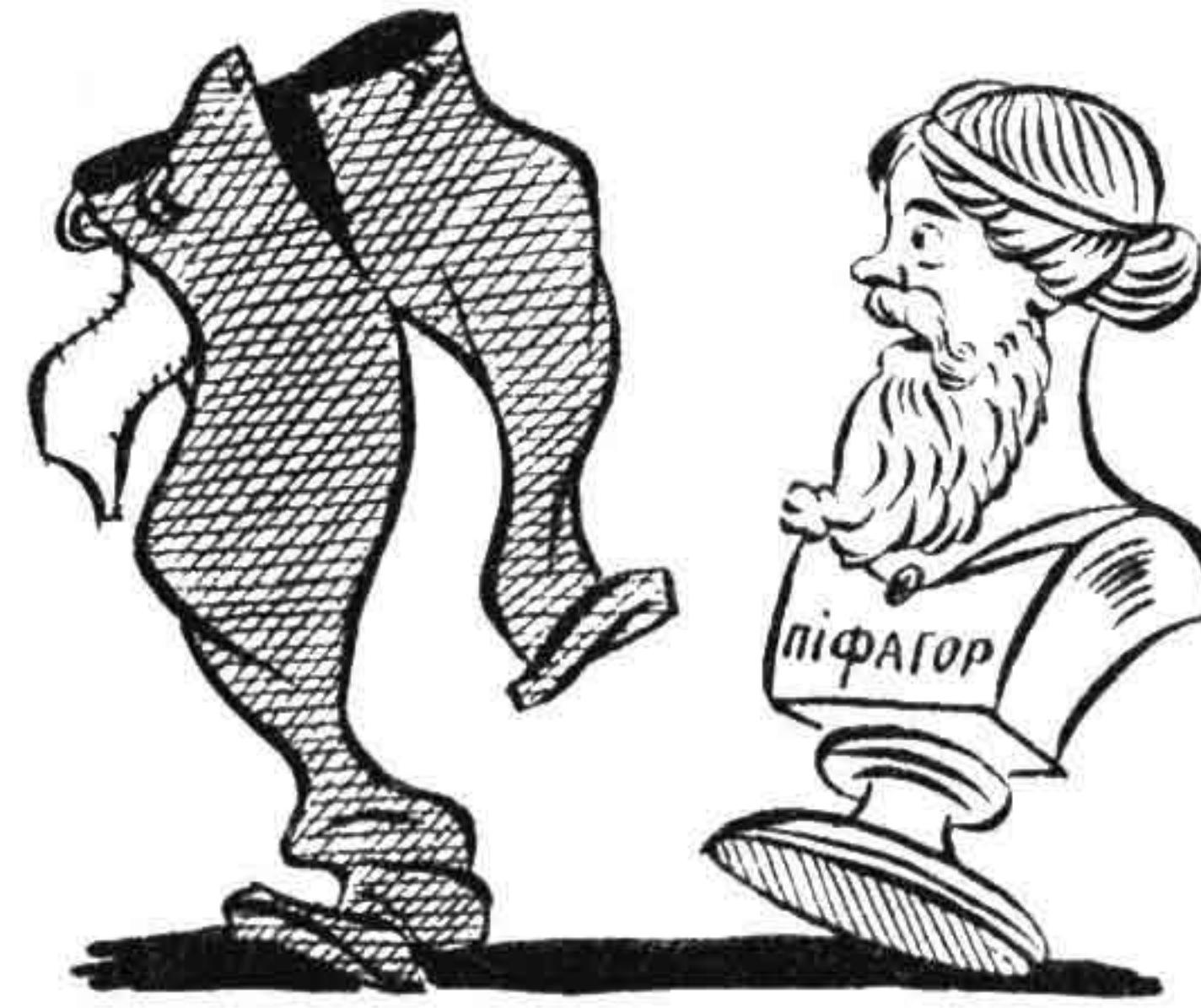
Усіх бракоробів затимарив своїм бліском директор заводу оцинкованого посуду т. Перель. Із шести тисяч виготовлених дійниць всі шість тисяч пішли в брак!

КОСО, КРИВО — АБИ ЖИВО

Уже начебто остаточно доведено, що «Піфагоріві штанці — рівні на усі кінці». Можна до цього питання не повертатися. Тепер залишилося з'ясувати значно складніше питання: чи можуть бути однакової довжини холоші в штанах, які випускає у продаж Шполянський райпромкомбінат, Черкаської області?

Усі намагання розв'язати цю теорему успіху не мали. У продаж надходять шполянські штани, у яких холоші довші одна за одну на 3—4 сантиметри.

Не має часу зайнятися цією теоремою й директор Шполянського райпромкомбінату т. Зільберварг. Він зараз практично розв'язує проблему збільшення кількості випущених штанів за рахунок погіршення їх якості.



ЯКИЙ ЯКІВ, ТАКА Й ДЯКА



Помилляється той, хто вважає, що т. Цикун — директор Чернівецької трикотажної фабрики № 2 — нехтує інтересами споживачів. Директор робить все, від нього залежне, щоб не завдавати зайвого клопоту споживачам. Усі численні дірки у светрах, жакетах і жіночих костюмах фабрика сама штопає і запрасовує. І запрасовує так старанно, що спочатку їх майже не видно.

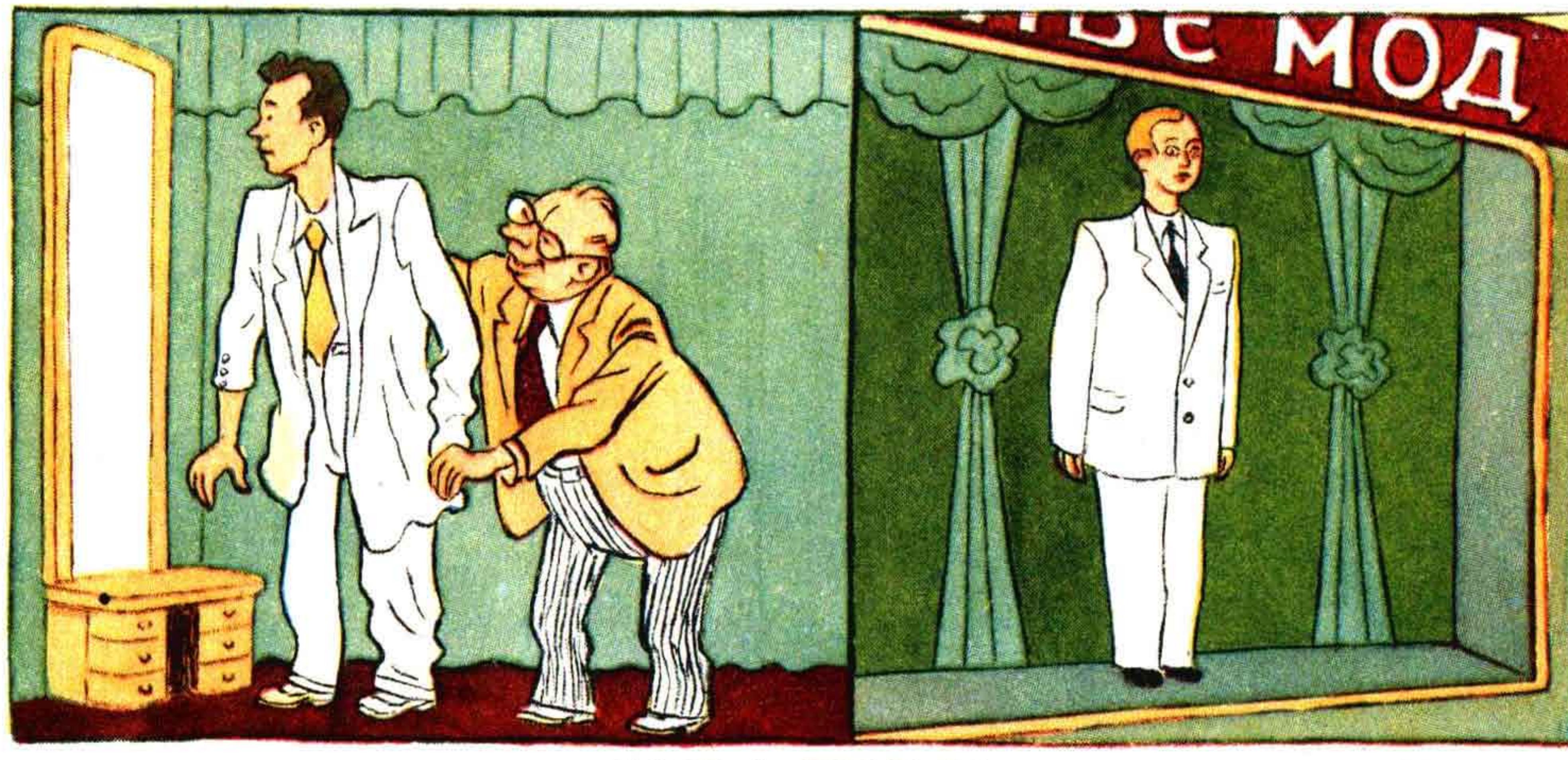
Власниці одягу, безперечно, оцінять старання т. Цикуна і, зворушені його турботою, належним чином йому за неї віддячати.

Мал. М. ЛІТВИНА (Харків).



— Оце так діета — поліно в котлеті!

Мал. К. АГНІТА



ФАКТ И РЕКЛАМА

Мал. О. КОЗЮРЕНКА



— Ти знайома з цим хлопчаком, люба?
— А це ж мій старий чоловік...

Перечиниця

СКРОМНИКИ

Коли хто скаже, що в будинку відпочинку «Північний Донець», Чугуївського району на Харківщині, погані умови, не йміть віри. Краще придивіться, якою теплою увагою і ніжним піклуванням оточені там Іван Іванович Лихобабин та Іван Матвійович Алещенко. Живуть вони у розкішній віллі, у просторих, світлих, затишних покоях. Килими там постелено м'які, меблі ще м'якіші, новісінки та ще й стильні. Прибираючи ревно слідкують за чистотою, пралі приносять білизну як сніг. Офіціантки не чекають, доки Іван Іванович та Іван Матвійович в ідалальню прийдуть, — до покоїв їсти носять. Отак у будинку відпочинку живши, тільки й залишається, що подяки писати.

Однак ні один з цих громадян не написав жодного слова подяки адміністрації... Зате всі інші відпочиваючі геть чисто книгу скарг списали: і їжа несмачна, і пляж не обладнаний, і береги річки забруднені... Кухарі й собі нарікання зводять — десь продукти з комори діваються... А будівельники, які повинні будувати нові приміщення, вголос кричать: «Хтось матеріали порозягав!!!» І все на адміністрацію кивають... Нероби, мовляв, сидять, ні про що не дбають.

Чому ж Лихобабин та Алещенко, які так зразково і зручно влаштовані в будинку відпочинку, на захист адміністрації не стануть?

А ім скромність не дозволяє. Не можуть же вони самі собі подяки писати: адже Іван Іванович Лихобабин — директор будинку відпочинку, а Іван Матвійович Алещенко — завідуючий господарством.

РЕАЛІЗАТОР!

Семен Даїн в колгоспі ім. Молотова (с. Яруга, Могилів-Подільського району, що на Вінниччині) — чоловік не простий, а «реалізатор». Цілу зиму він реалізовував колгоспне вино в Чернівцях.

А з весни, як пішли люди в поле на роботу, став Даїн світом нудити без роботи.

Прийшов до голови колгоспу Степана Павловича Луценка та й каже:

— Давайте будем щось продавати... Не в поле ж мені за трудоднями йти.

— Що правда, то правда, тобі в поле йти не личить, але й продавати у нас тепер нічого.

— У нас нічого, а в сусідів вино ще в лъхах, — сказав Даїн. — Давайте у них купимо та й будемо торгувати.

Відомо, що для милого друга і вола з плуга.

Вола не вола, а дав Луценко Даїну автомашину, написав листа до голови колгоспу ім. Хрущова з проханням продати 1700 літрів вина.

Цю комерцію Даїн провернув оперативно й опинився в Чернівцях, у винному погребку — при ділі, при комерції, при трудоднях.

А який з того зиск, — не відомо ні бухгалтерії колгоспу, ні ревізійній комісії. Сам купував, сам продає, сам гроші приймає і сам перед собою звітується.

Реалізатор!



ОБ'ЄКТИ, ПРОЕКТИ І СУБ'ЄКТИ

На річці Ворсклі у 1947 році почалося будівництво Опішнянської міжколгоспної гідроелектростанції.

Тепер, через 8 років, вже можна сказати, що на цьому будівельному об'єкті зроблено і чого не зроблено.

Зроблено і забраковано один проект гідроелектростанції, за який колгоспи заплатили 28 тисяч карбованців. Виготовлено і також забраковано другий проект, який вскочив уже у 108 тисяч карбованців. Приступлено до роботи за третім проектом і незабаром законсервовано будівництво, оскільки в третьому проекті невистачає робочих креслень на загату.

Оце все зроблено працівниками Полтавської обласної контори «Сільелектро», очолюваної т. Чепенком.

І на все це пішло 8 років і понад мільйон колгоспних грошей.

Залишилося тепер сказати, чого ще зроблено.

Не зроблено ніяких висновків з такої, з доволю сказати, роботи.

А їх пора, давно вже пора зробити!

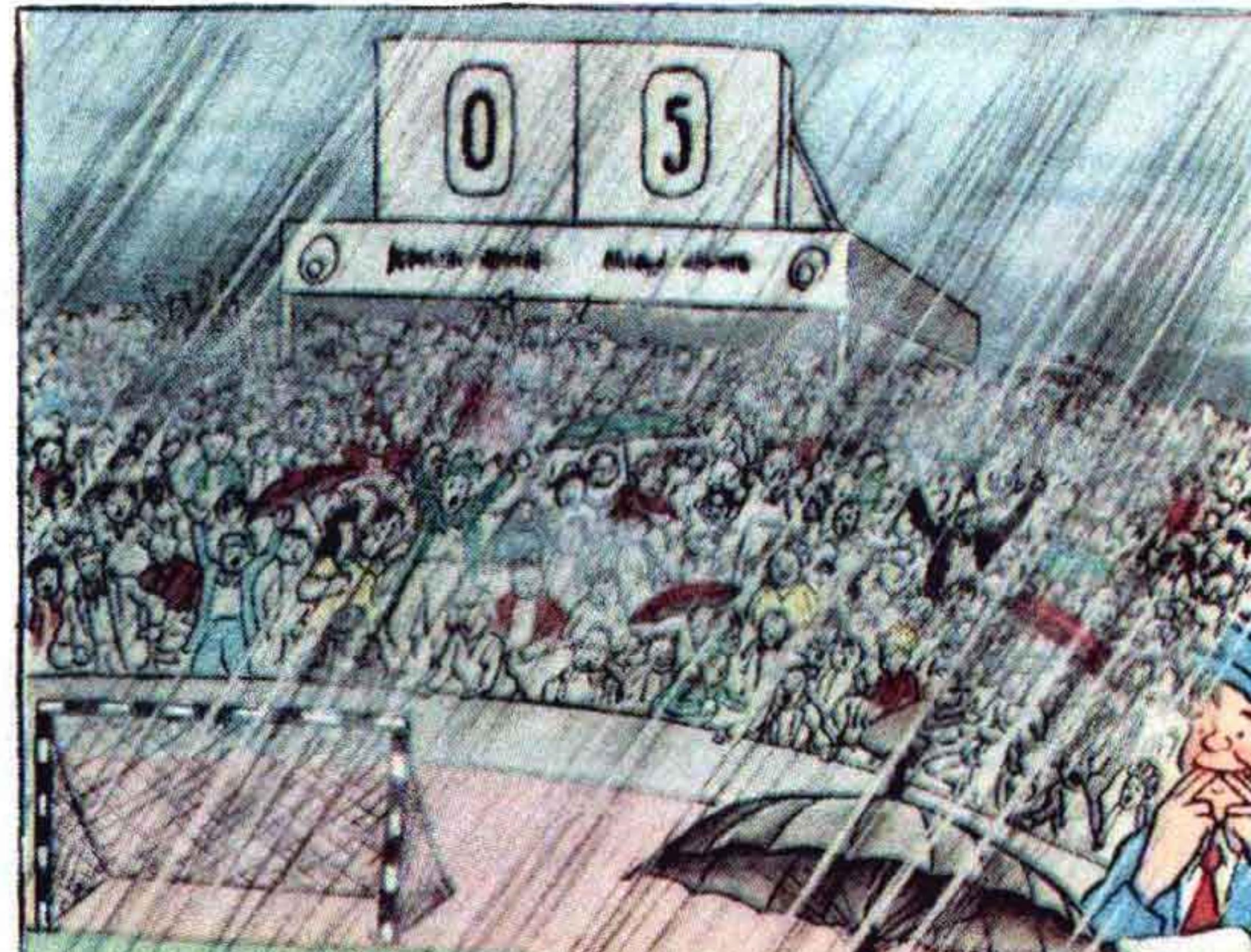
ПОШТА АЛІМЕНТНИКА

Мал. З. ТОЛКАЧОВА



— Господи, як вони всі стандартно пишуть... Ніякої тобі романтики!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА



Мал. Л. БОЙКА.



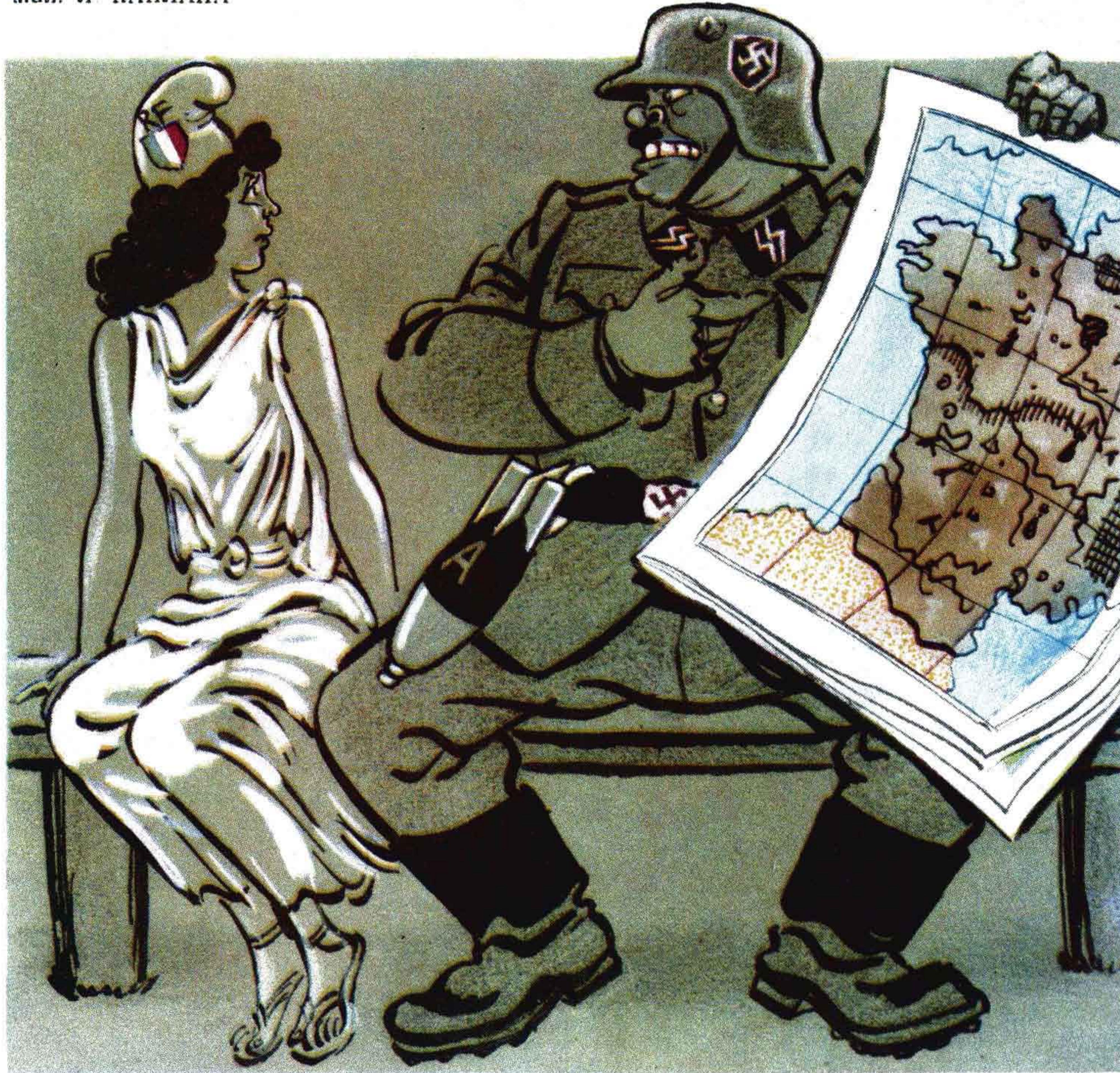
— Подумаєш! Я дома по телевізору подивлюсь...



Виходять сухими з води.

Мал. Л. КАПЛАНА

Відомство Бланка (військове міністерство Західної Німеччини) видало карти французького генштабу, захоплені гітлерівцями під час окупації Франції.



Вермахт (до Франції).— А ці ваші карточки, мадам, я беру собі на спогад.

З НІМЕЦЬКОГО ГУМОРУ

ЗОЛОТА МИША

У Кельнському соборі (Західна Німеччина) під скляним ковпаком лежить невелика, відлита з золота, миша. Побачивши її, один робітник зацікавився:

— Навіщо це зроблено?

Настоятель собору пояснив, що колись було велике нашестя мишей на Німеччину. Тому вирішили відлити цю мишу, освятити її і поставити в соборі, сподіваючись, що від цього щезнуть всі миши.

— І миши щезли? — запитав робітник.

— Так, — відповів настоятель, — всі миши щезли. Німеччина була очищена.

Робітник трохи подумав і сказав:

— От якби відлили ще й маленького золотого американця і поставили поряд із цією мишею!

ОДИН КРОК

Виступаючи перед робітниками Західної Німеччини, офіцер американської окупаційної армії сказав:

— Бійтесь комуністів. Від комуніста до злочинця один крок.

Робітник-комуніст, що стояв поряд, витяг з кишені рулетку, зміряв віддалі від себе до американського офіцера і сказав:

— Справді так, від мене до вас лише один крок.

РОЗДАЙСЯ, МОРЕ!

Недавно, виступаючи на прес-конференції, Чан Кай-ші заявив:

— Незабаром я відвоюю континентальний Китай у комуністів. Хай навіть американці відмовляться мені допомагати, — однак відвоюю.

Для цього, — сказав далі недобиток, — необхідні лише дві умови:

1) щоб китайські комуністи склали зброю і повернулися до становища, в якому перебували в 1945 році;

2) щоб ООН послала в Китай сильну контрольну комісію, яка наглядала б за тим, як червоні складатимуть зброю і капітулюватимуть...

План Чан Кай-ші, як бачите, дуже простий. Його можна було б викласти ще стисліше:

— Роздайся, море, — жаба лізе!



ТОЙНІ МАККІ

ВИЩЕ ГОЛОВИ!

Давно Маккарті заходів вжива, щоб безголові населяли Штати. Навіщо людям в Штатах голова? Невже, щоб тільки плечі прикрашати?

В людей, звичайно, єсть іще й роти. Але навіщо рот, коли відомо, що розмовлять чи пісню затягти Не кожен часом зважується й дома?

Навіщо, справді, очі у людей, Яких уперто хочуть засліпити? Хіба не краще жити без ушей, Коли їх прагнуть брехнями набити?

Хто бачить, що Маккарті витіва, Тому здається іноді, неначе В людини дійсно зайва голова, Затурканя, німа, глуха й незряча.

Та ось про що незабувати слід: Є мозок в голові, він родить мислі. Не дайте, щоб Маккарті брехні злі, Немов туман, над мозками нависли!

Хай розум, очі, уші і роти Вам незрадливо служать нині. Ви голови угору піднести Для їх збереження повинні.

З газети «ДЕІЛІ УОРКЕР», Нью-Йорк.

Переклад з англійської
М. ЗІСМАНА.

АМЕРИКАНСЬКА ГОСТИННІСТЬ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Власті США грубо поводяться з командами іноземних пароплавів.



Не знають, де посадити дорогих гостей...



...чим частвути...



Поща Перче!

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!



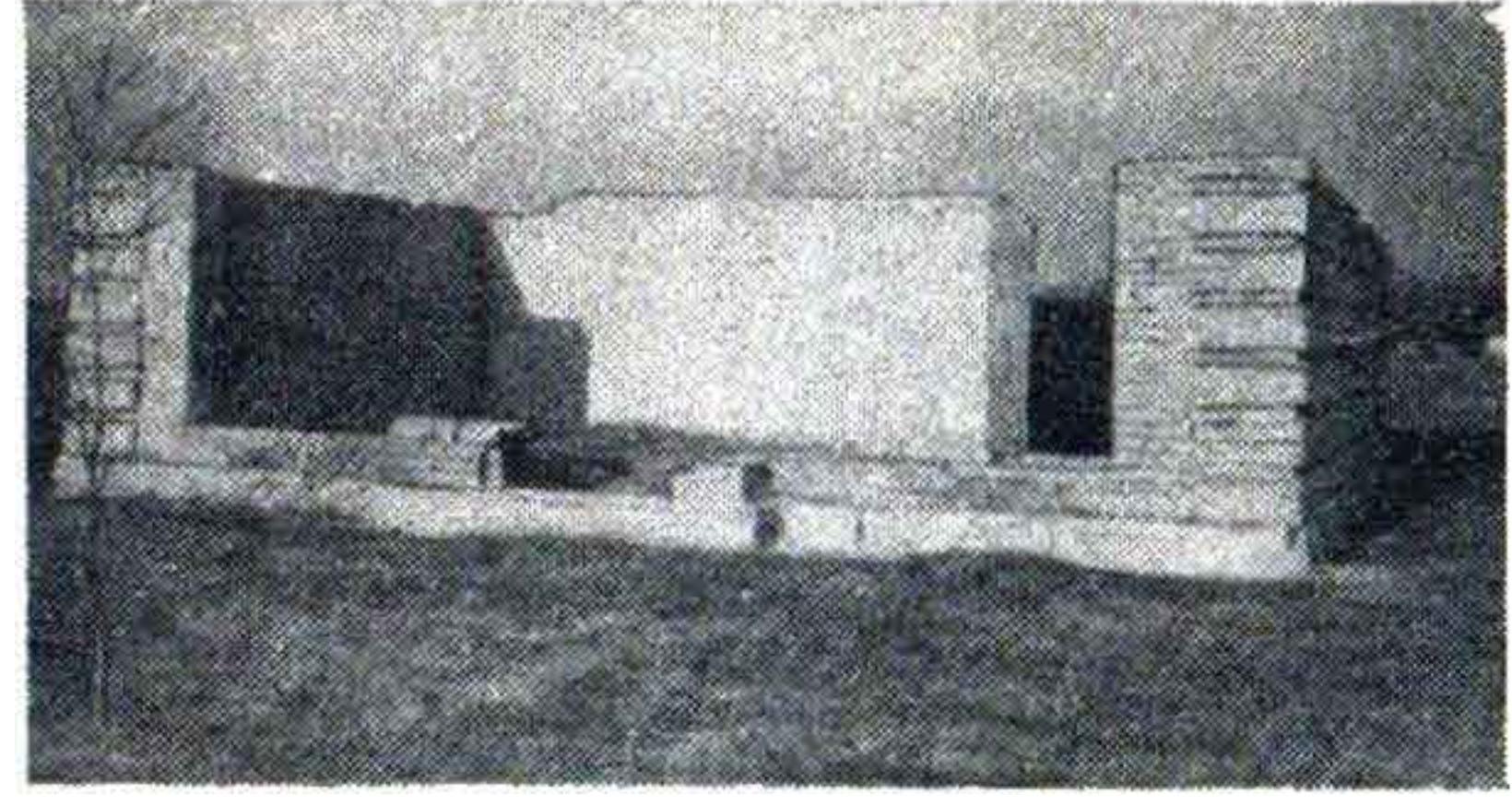
Наший санітарно-бактеріологічній лабораторії дуже потрібні мембрани фільтри для дослідження води. От уже майже півроку листуємося ми з Харківським обласним аптеокупралінням і нічого добитися не можемо. Щоправда, листування у нас виходить однобічне: ми пишемо начальникові управління т. Пирогову листи, просьби, скарги, а він мовить. Нам відомо, що на харківському складі медторгу фільтри є. Але що ми можемо зробити, коли начальник, який ними розпоряджається, як видно, занедужав? I занедужав не на жарт, у тяжкому становищі опинився.

Багатьма аптеками він відає, багатьма аптекарями керує.
Але, мабуть, один ти, Перче, знаєш, які пілюлі йому треба прописати, щоб у нього язик розв'язався!

Ю. ІСКІН,
завідуючий лабораторією.

м. Куп'янськ,
Харківської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!



Підкажи, друже Перче, житомирським кооператорам, де можна знайти той важіль, який би у цьому році зрушив з мертві точки будівництво Гуменницького сільмагу!

В. СЛЮСАРЧУК.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Чи не чув ти часом такої пісеньки:

Біля річки, біля броду
Упав трактор наш у воду...

Не чув? Прийдь у наше село Леніно, то й почуєш. Співають її ще з весни, відколи, з дозволу керуючого навчально-дослідним полем Ленінського зоотехнікуму т. Куклича, старший тракторист т. Скорик випробовував новенький гусеничний трактор КДП на своєму городі.

Скорик так захопився «випробовуванням», що на повороті заорався просто в річку...

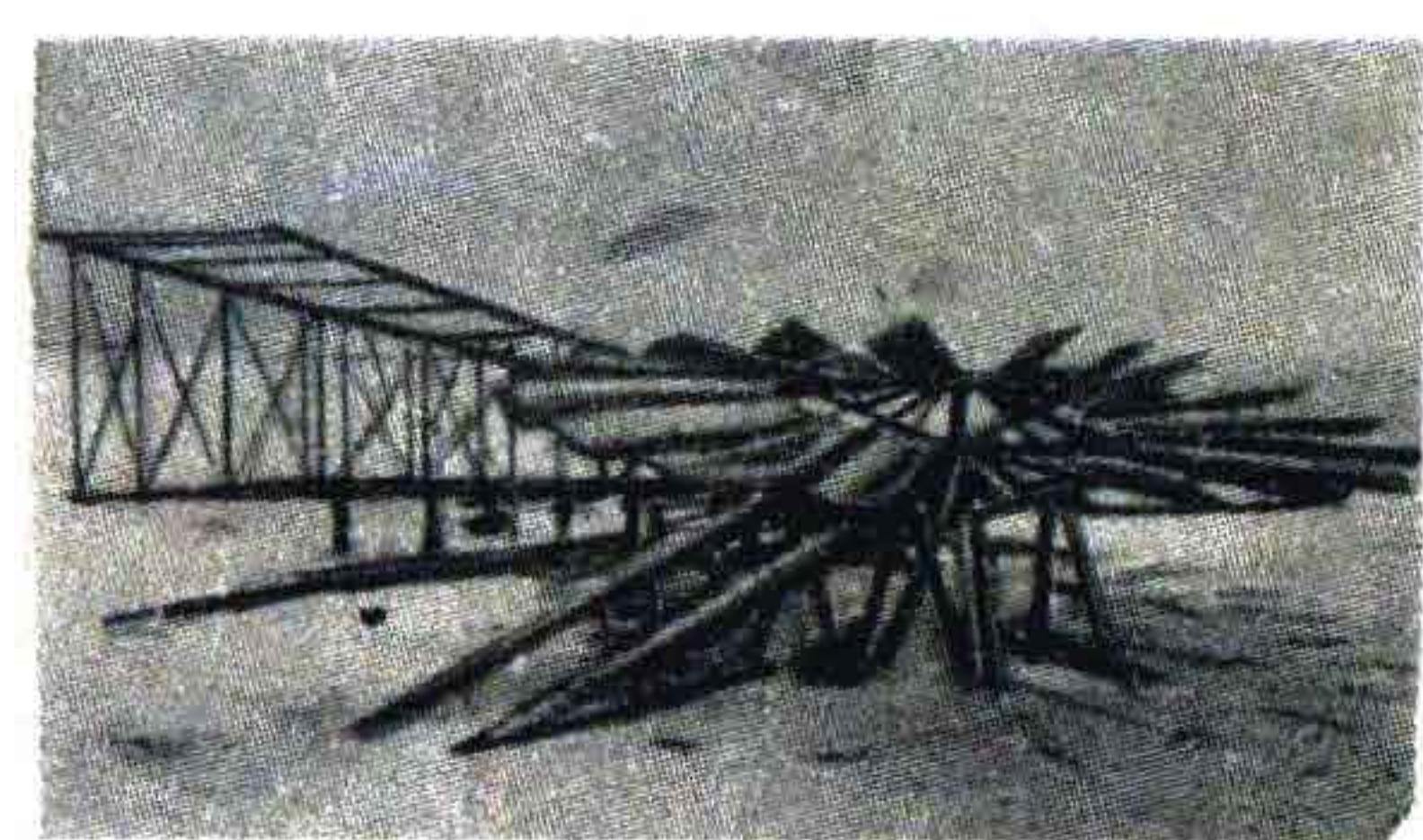
Заорався і став «на прикол». Новенькі гусеници засмоктували болото, мотор обмивався річковими хвильами, а т. Куклич та тимчасово виконуючий обов'язки директора зоотехнікуму т. Надійн все шукають винного, шукають, на який же кошт списати простій і ремонт нового трактора.

Допоможи їм, Перче!

П. ПЕТРОВ.

Хмельівський район,
Кіровоградської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!



Не подумай, що на цьому фото зображені вертольот нової системи. Це вітродвигун, придбаний колгоспом ім. Сталіна ще в січні 1954 року.

Зразу виникає запитання: чому ж він лежить, а не стоїть? А чого лежать та іржавіють у колгоспі ще й автопоїлки та устаткування для підвісної дороги?

Про це найкраще можуть сказати директор Бистрицької МТС т. Коваленко та інженер Жулинський. Вони часто теревенять керівникам району про механізацію тваринницьких ферм колгоспів, то вже знають, як їм і цього разу викрутитись!

В. МУХІН.

Соснівський район, Ровенської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У нас, у Надвірнянському районі, коли хтось будь почине задирати носа, йому кажуть:

— Ти із себе не корч Івана Івановича...

Іван Іванович — це т. Гавриш, директор Надвірнянського ліспромгосту.

— Не виконуватиму! — відповідає він категорично, коли йому виконкомом районної Ради пропонує виконати те або інше рішення.

Півтора року тому райвиконком зобов'язав т. Гавриша звільнити у селі Стрембі приміщення, зайняте ліспромгостом, з тим, щоб там влаштувати родильний будинок.

— Не звільню! — як завжди, заявив тоді директор ліспромгосту.

Сказав, як відрізав. Вже йому й роз'яснювали, вже розтлумачували, що постанови райвиконкому і для нього, Івана Івановича, писані, а йому — хоч би що.

Уже й районна газета виступала з цього приводу — все дарма! Директор ліспромгосту твердий, як дуб!

Може би ти, Перче, взяєш його уламати. Хай він перестане корчити з себе удільного князька, для якого ніякі постанови і ніякі закони не писані.

Г. ДАВИДЕНКО,
редактор районної газети.

Станіславська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

У залі зелені соковита травичка, важко походжають кури. На сцені прив'язана безрога коза. Вона раз по раз мекає — дає безплатні концерти... Не думай, Перче, що ми розповідаємо тобі якусь байку. Завітай до клубу у с. Вільшані і ти переконаєшся, що це чистісінка правда.

Новий клуб будується тут ще з 1950 року. Вивели стіни, а будівельний матеріал, призначений для клубу, використали на інші потреби. Клуб рік у рік то кілками підпирають, то в «лісниці» беруть, то в «зайці», бо він уже й купи не держиться.

Вільшанці хочуть подивитися кіно, послухати лекцію, концерт. Але доводиться їм слухати тільки концерти безрогої кози.

А коза таки добре виспіве! Всі чують! Тільки не чують тих козинячих концертів ні голова колгоспу ім. Будьонного т. Мартинюк, ні голова Вільшанської сільради т. Терещенко, не кажучи вже про завідувача Недригайлівським районним відділом культури т. Мирного.

І. МОЗГОВИЙ,
завуч Вільшанської середньої школи.

Сумська область.



ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

★ Колгоспники артілі ім. Енгельса (с. Красилівка, Бахмацького району на Чернігівщині) написали Перцеві про зловживання головою артілі Прокопенка та керівників ССТ.

Як повідомив редакцію Чернігівського обкома партії, факти, наведені в листі, ствердилися. Загальні збори колгоспників зняли з роботи голову артілі Прокопенка та бухгалтера Демченка.

За зловживання та розтрату кооперативних грошей Бахмацький районом партії виключив з партії і зняв з роботи голову ССТ Пономаренка. Матеріали про його зловживання передано до прокуратури.

★ Голова Плахівської сільради (Путівльський район, Сумської області) Татаринов приходив на роботу п'яний, грубо поводився з відвідувачами. Про це до Перца надійшла скарга.

Як повідомив редакцію секретар райкому партії т. Катрич, згадані в скарзі факти підтвердилися. На Татаринова накладено суверенітєве стягнення. Виконкомом Путівльської райради зняв його з роботи.

★ Читач Перца Третякова написала до редакції листа про те, що начальник вузлової лікарні ст. Дарниця Резникову грубо ставиться до робітників.

При перевірці факти ствердилися. Наказом начальника лікарсько-санітарної служби Південно-Західної залізниці Резникову з посади начальника лікарні знято.

★ Читачі Перца поскаржились на завідувача Миколаївським районом Заріцького який зловживав своїм службовим становищем, заскіпував критику.

Як повідомив Одеський обком партії, Заріцького з посади зав. районом знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВІШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

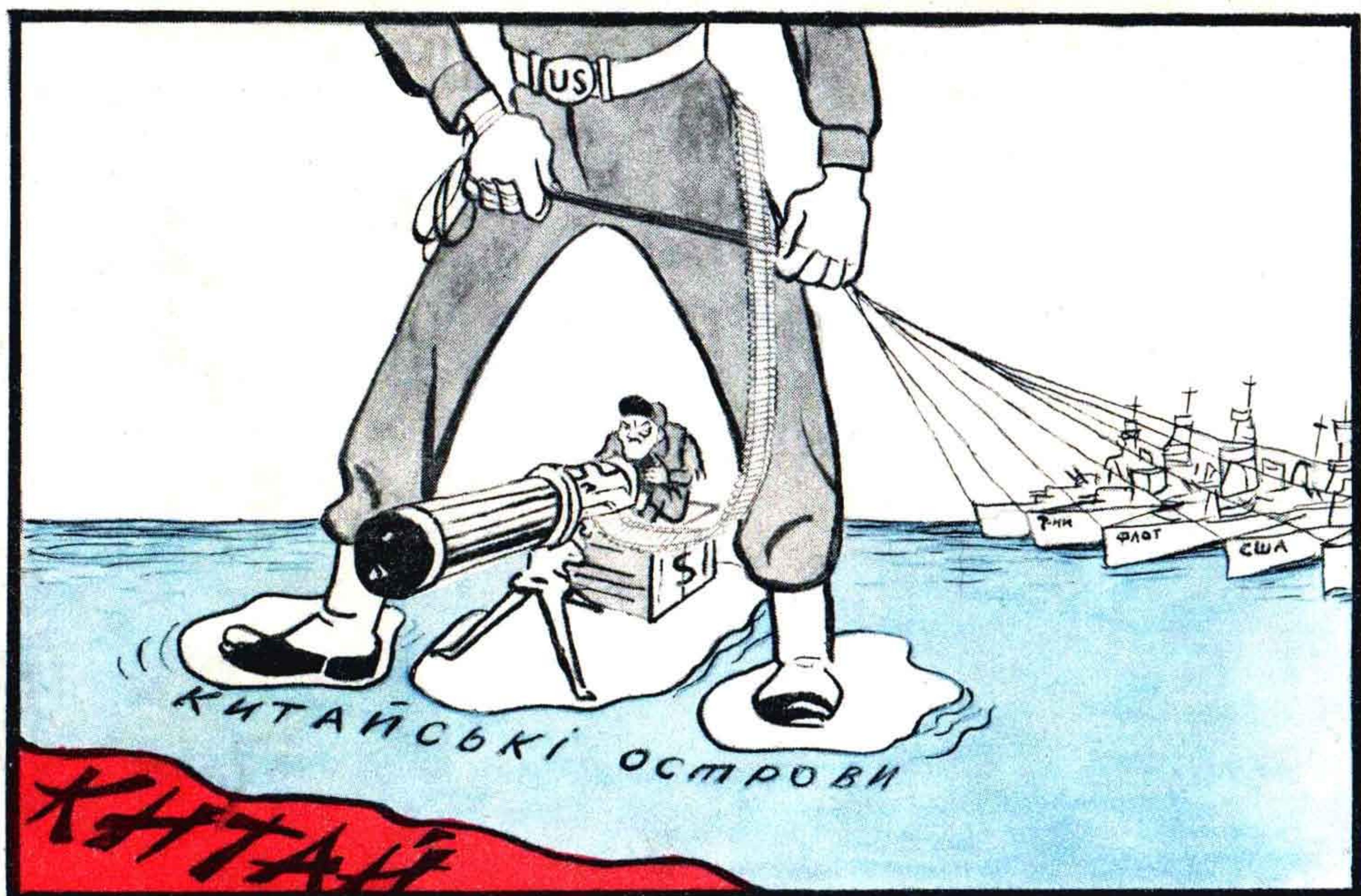
Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (310) (на українському языку). Підписано до друку 27.V. 1955 р. Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 08644. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2056. Тираж 125.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Загруджена САТИРА



«Я захищаю права і безпеку Сполучених Штатів». (Із заяви президента Ейзенхауера).

(«ДЕЙЛІ УОРКЕР» — Лондон).



Французький краєвид.
(«ДИКОБРАЗ» — Прага).



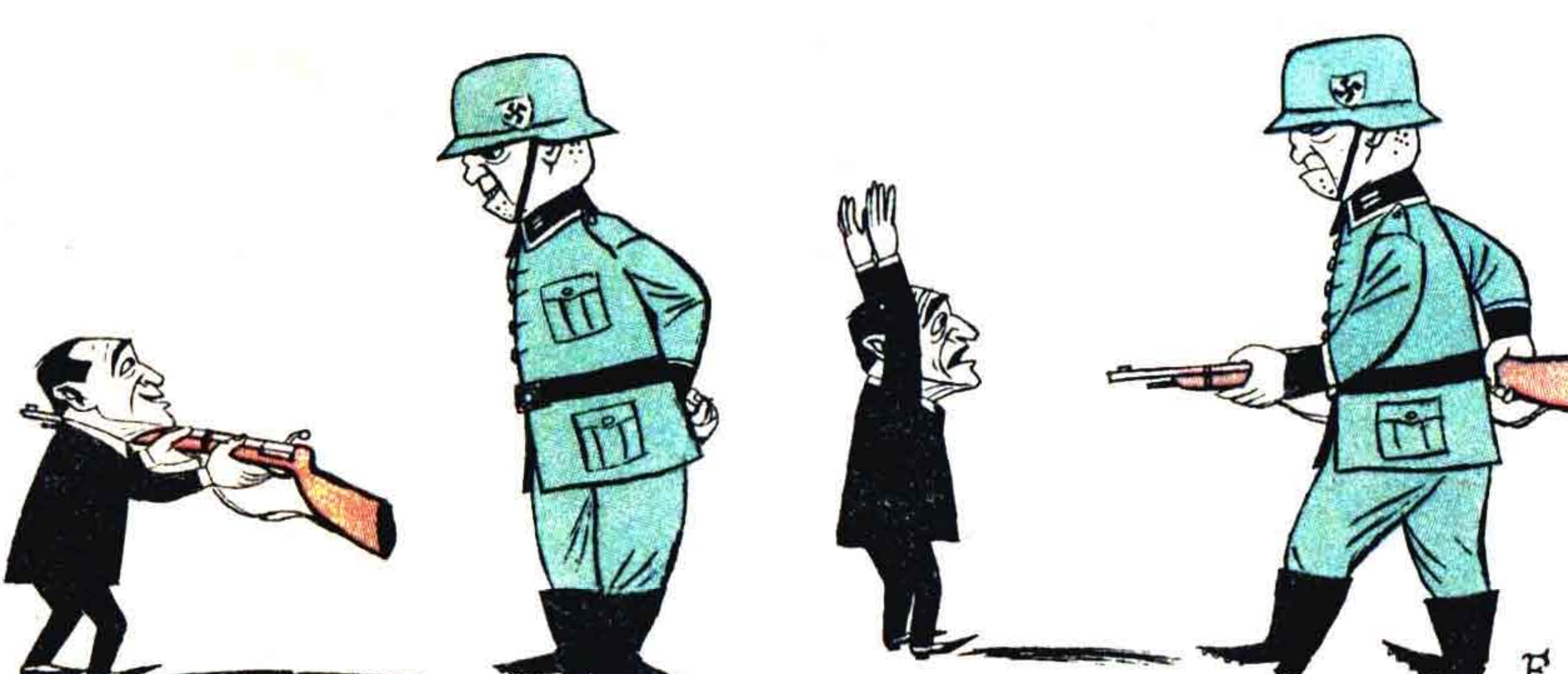
— Щастить Аденауеру! Він для початку має 500.000 солдатів, тоді як ми мусили в 1933 році задовольнятися тільки 300.000.

(«ЛАНД ОГ ФОЛЬК» — Копенгаген).



— Ще одно слово правди — і я заарештую вас за образу суду.

(«УОРКЕР» — Нью-Йорк).



— Ось наша спільна зброя.

(«ШПИЛЬКИ» — Варшава).